

6

Vanniralli

Omaha, 1930. aastad

1920. aastatel olid vahutava aktsiaturu šampanjamullid viinud tavainimesed seisu, kus nad hakkasid esimest korda investeerima.⁷⁶ 1927. aastaks otsustas Howard Buffett nendega liituda ja läks Union State Banki maakleriks.

Kainenemine saabus kaks aastat hiljem. 29. oktoobri 1929. aasta Mustal teisipäeval kukkus turg ühe päevaga 14 miljardit dollarit.⁷⁷ Varandus, mis oli neli korda nii suur kui Ameerika Ühendriikide riigieelarve, haihtus mõne tunniga.⁷⁸

Sellele järgnenud pankrottide ja enesetappude laines hakkasid inimesed raha koguma ja keegi ei tahtnud enam aktsiaid.⁷⁹

„Läks neli kuud enne, kui mu isa järgmise müügi tegi. Tema esimene komisjonitasu oli viis dollarit. Mu emal oli kombeks temaga õhtuti trammivagunis kaasa sõita ja oodata, kuni ta oma külastused tehtud sai; ikka seepärast, et isa ei oleks koju tulles nii mustas masenduses.“

Kümme kuud pärast krahhi, 30. augustil 1930. aastal, sündis Buffettite perre teine laps, Warren Edward, viis nädalat enne ette nähtud aega.

Murelik Howard läks oma isa jutule, lootes saada tööd perekonna toidukaupluses. Kõik Buffettid, isegi need, kellel oli mõni muu töökoht, andsid kaupluses iga päev oma panuse, kuid vaid Howardi vend Fred töötas seal täisajaga, ja sedagi tagasihoidliku palga eest. Nüüd ütles Ernest Howardile, et tal ei ole võimalik oma teisele pojale palka maksta.⁸⁰ Mõnes mõttes tundis Howard kergendust. Ta oli ju „põgenenud“ kaupluses töötamise eest ega tahtnud kunagi tagasi minna.⁸¹ Kuid ta kartis, et ta pere jääb nälga. „Ära toidu pärast muretse, Howard,“ ütles Ernest talle. „Ma lihtsalt panen selle sulle raamatu peale.“ „Selline oli kord juba mu vanaisa,“ ütles Warren. „Ma lihtsalt panen selle sulle raamatu peale.“ Asi ei olnud selles, et Ernest ei armastanud oma perekonda, „ta oleks lihtsalt võinud seda sagedamini välja näidata.“

„Arvatavasti oleks sul parem tagasi koju West Pointi minna,“ ütles Howard naisele. „Vähemalt on sul seal kolm söögikorda päevas.“ Kuid Leila jäi Howardi juurde. Ta jalutas, mitte ei sõitnud trammiga Roberti piimapoodi, et tal oleks trammipileti rahaga võimalik maksta piima eest. Ta hakkas vahele jätma oma kirikuskäimisi, sest tal ei olnud võimalik lubada endale 29-sendiseid väljaminekuid, kui oli tema kord kohvi osta.⁸² Selle asemel, et osta perekonnale kuuluvast kauplusest toidukraami raamatu peale, jättis ta vahel ise söömata – ikka selleks, et Howard kõhu täis saaks.⁸³

Ühel laupäeval, kaks nädalat enne Warreni üheaastaseks saamist, seisid inimesed kesklinnas järjekorras, tilkudes ligi 38-kraadises palavuses higist, oodates võimalust saada kätte oma raha kohalike pankade ebakindlatest varahoidlatest. Nad nihkusid tasapisi järjekorras edasi, varahommikust kuni öhtul kella kümneni, ning muudkui loendasid ja loendasid üha uuesti inimesi, kes järjekorras nende ees seisid, roosikrantsi käes hoides oma raha eest endamisi palveid lugedes: „Palun, armas jumal, tee nii, et minu järjekorra saabudes veel raha alles oleks.“⁸⁴

Mitte kõigi palveid ei võetud kuulda. Neli riiklikku panka sulgesid tol kuul ukсед, jättes oma hoiustajad tühjade pihkudega. Üks neist oli Howard Buffetti tööandja, Union State Bank.⁸⁵ Warren kirjeldab seda, mis perekonna annaalides kirjas, niimoodi: „15. augustil 1931 läks ta kesklinnas asuvasse panka. Tema sünnipäevast oli möödas kaks päeva ja pank oli suletud. Tal ei olnud töökohta ja kogu ta raha oli pangas. Tal oli kaks väikest last toita.“⁸⁶ Ta ei teadnud, mida teha. Ühtki vaba töökohta ei olnud.“

Kuid kaks nädalat hiljem esitasid Howard ja tema kaks partnerit, Carl Falk ja George Sklenicka, dokumendid maakleriteenust pakkuva ettevõtte Buffett, Sklenicka & Co. asutamiseks.⁸⁷ See oli hullumeelne idee – avada maaklerifirma ajal, mil keegi ei soovinud aktsiaid osta.

Kolm nädalat hiljem loobus Inglismaa „kullastandardist“. See tähendas seda, et pankroti vältimiseks kavatses sügavates võlgades olev riik laenude tagasimaksmiseks lihtsalt raha juurde trükkida. See oli sama hea, kui saada kõigi aegade usaldusväärseimat vääringut kasutavalt riigilt teade: „Me kavatseme kirjutada kehtetuid tšekke ja te võite need vastu võtta või siis mitte.“ See teadaanne põrmustas otsekohe usalduse varem täiesti kindlate institutsioonide vastu. Terves maailmas sööstsid finantsturud otsejoones kuristikku.

Ameerika Ühendriikide juba niigi peata olev majandus läks vabalangusse. Selle languse tekitatud vaakum tõmbas kaasa rea panku, mis nüüd kokku varisesid.⁸⁸ Kuid keset seda keerist saatis Howardi enda ettevõtmist edu. Tema esimesed klijendid olid peamiselt perekonnasõbrad. Ta müüs neile turvalisi väärtpabereid, nagu

* Tol ajal pani valitsuse kullavaru paika selle, kui palju raha ringluses oli. Nõndanimetatud kullastandard ei lasknud valitsusel raha juurdetrükkimisega inflatsiooni vallandada.

taristuettevõtete aktsiad ja munitsipaalvõlakirjad. Ettevõtte esimesel tegevuskuul – selal kui finantspaanika tuiskas vuhinal läbi terve maailma – teenis ta ise komisjonitasudena 400 dollarit ja nende firma oli kasumis.⁸⁹ Ehkki inimeste säästud haihtusid õhku ja usk pankadesse kadus, jätkas Howard järgnevatel kuudel samasuguste konservatiivsete investeeringute tegemist, mis olid aidanud tal alguses hoo sisse saada; ta võitis tasapisi kliente juurde ja kasvas oma äritegevust.⁹⁰

Perekonna õnn oli pöördunud. Ja siis, kohe pärast Warreni teist sünnipäeva, 1932. aasta märtsis rööviti pea kaheaastane Charles Lindbergh juunior ja mõrvati. „Üksildase kotka“ lapse röövimine oli arvamuslimi H. L. Menckeni sõnul „tähtsaim uudis pärast Kristuse ülestõusmist.“ Tervet riiki valdas inimrööviparanoia, milles lapsevanemad suunasid oma paanilise hirmu röövimiste pärast oma lastele ja Buffettid ei olnud seejuures mingi erand.⁹¹ Umbes sel ajal tabas Howardit mingisugune atakk, mis oli piisavalt tõsine, et Leila kutsus kiirabi. Mayo kliinikus diagnoositi tal lõppkokkuvõttes südamepuudulikkus.⁹² Sestpeale pidi ta järgima piiranguid: ta ei tohtinud asju tõsta, joosta, ujuda. Leila, kelle elu tiirles nüüd üksnes Howardi ümber – tema unistuste printsi ümber, kes oli päästnud ta kurvast saatusest jääda tööle linotüüptrükipressi taha – oli kindlasti väga ärevil mõttest, et mehega võiks midagi juhtuda.

Warren oli juba loomupäraselt ettevaatlik laps, kes hoidis kõndima õppimise ajal põlved lõnksus ja püsis maapinna ligidal. Kui ema teda nüüd kirikukohtumistele kaasa võttis, istus ta täiesti rahumeeli ema jalgade juures. Ema köitis ta tähelepanu improviiseeritud mänguasja – hambaharjaga. Warren vaatas vaikselt kaks tundi järjest hambaharja. Mida ta küll võis mõelda neid harjaste tulpasid ja rivisid silmitsedes?⁹³

Sel novembrikuul, kui riik oli kriisis, valiti Franklin Delano Roosevelt presidendiks.^{***} Howard oli kindel, et see privilegeeritud staatusega inimene, kes ei teadnud tavainimestest mitte midagi, kahjustab dollarit ja saadab selle hukatusse.⁹⁴ Ta tassis pööningule suure suhkrukoti, et halvimaks valmis olla. Selleks ajaks nägi Howard välja nagu poisilik Clark Kent ülikonnas, lühinägelikud silmad traatraamidega prillide taha peidetud, tumedate juuste piir taandumas, näol tõsine naeratus ja käitumislaid sõbralik. Kuid kui päevakorda tõusis poliitika, tulid välja tormipilved; ta kuulas päevauudiseid õhtusöögi ajal maksimaalse helitugevusega. Pärast õhtusööki vaatasid Doris ja Warren oma aukartustäratavat isa taandumas punasest nahast tugitooli elutoas raadio kõrval ja kadumas tundideks oma igaõhtuste ajalehtede ja ajakirjade keskele.

* Charles Augustus Lindbergh (1902–1974) oli USA lendur ja sõjaväelane. 1927 ületas ta oma Spirit of St. Louis nime kandval lennukil esimesena üksinda Atlandi ookeani. Üksildane kotkas üks tema oli hüüdnimesid. (Tõlkija märkus)

** Henry Louis Mencken (1880–1956) oli USA ajakirjanik, esseist ja kultuurikriitik. (Toimetaja märkus)

*** Franklin Delano Roosevelt (1882–1945) oli USA 32. president. (Toimetaja märkus)

Poliitika, raha ja filosoofia olid Buffettite õhtusöögilauas aktsepteeritud vestlusteemad, kuid tunded mitte.⁹⁵ Isegi ajastul, mil lapsevanemad oma tundeid välja ei näidanud, paistsid Howard ja Leila silma oma jaheda loomuse poolest. Mitte keegi Buffettite kodus ei öelnud „ma armastan sind“ ja mitte keegi ei andnud õhtul lapsi magama pannes neile head-ööd-musi.

Kuid kõigile teistele väljaspool perekonda näis Leila täiusliku ema ja abikaasana. Inimesed kirjeldasid teda kui tarmukat, optimistlikku, emalikku, armsat ja isegi ülevoolavalt tundelist.⁹⁶ Oma elukäigust rääkides – ja seda meeldis talle teha – ilustas ta kehvemaid kohti, kirjeldades ennast inimesena, kellel on olnud õnne kasvada imeliste usklite vanemate peres. Tema lemmikloomad kirjeldasid seda, mida tema ja Howard olid pidanud ohvriks tooma: et ta jäi ilma kolmest ülikooliaastast, et õpinguteks raha teenida, ning et Howardil ei õnnestunud pärast oma ettevõtte asutamist teha mitte ühtegi müügitehingut. Leila viitas sageli nõndanimetatud närvivaluhoogudele (mida ta vahel ekslikult pidas migreeniks), mida ta seostas linotüüptrükkimasina kõrval veedetud lapsepõlveaastatega.⁹⁷ Sellegipoolest käitus ta nii, nagu peaks kõike üksi tegema ja piitsutas end kõvasti. Ta tegi rohkem külaskäike, küpsetas rohkem küpsiseid ja tegi rohkem märkmeid kui keegi teine. Lapseootel olles valmistas ta kord perele õhtusööki, püüdes samal ajal leevendada rasedusaegset iiveldust seebitüki nuusutamisega.⁹⁸ Ennekõike oli tema suhtumine järgmine: „Kõik Howardi heaks!“ „Ta tõi end ohvriks,“ ütles Howardi vennanaine Katie Buffett Leila kohta.⁹⁹ Kuid Leila kohusetundel oli ka tumedam külg: süüdistamine ja häbistamine. Pärast seda, kui Howard oli hommikul trammiga tööle läinud, oli Dorisel ja Warrenil kombeks mängida või riidesse panna, kuid siis ühtäkki sai neile osaks Leila vihahoog. Miski tema hääletoonis võis viidata sellele, et süütenöör oli põlema pandud, kuid enamasti saabusid need ilma igasuguse eelhoiatuseta.

„Alati oli põhjus midagi, mida me tegime või ütlesime, ning siis saabus plahvatus, mis enam ei vaibunudki. Kõik meie varasemad patud tõusid taas pinnale. See oli lihtsalt lõputu. Mu ema seostas seda vahel närvipõletiku all kannatamisega, kuid välja ei näidanud ta seda kunagi.“

Raevus olles piitsutas Leila lapsi verbaalselt üha uuesti ja uuesti ning sõnum oli alati üks: et nende elu on tema ohverdustega võrreldes lihtne, et nad on väärtusetud, tänamatud ja isekad, ning neil peaks häbi olema. Ta noris iga reaalse ja kujuteldava vea kallal; ta suunas oma pahameelepuhangu alati Dorise peale, ja kordas talle ühte ja sedasama vähemalt tunni vältel, vahel suisa mitu tundi. Ta lõpetas alles siis, kui mõlemad lapsed olid abitult nuttes „lihtsalt kõssi vajunud“. „Ta ei jäänud rahule enne, kui oli su nutma ajanud,“ ütles Doris. Warren oli sunnitud ema plahvatamist pealt vaatama; tal ei olnud võimalik oma õde kaitsta ja ta püüdis meeletultlikult ise mitte sihtmärgiks sattuda. Ehkki oli ilmne, et ema rünnakud olid tahtlikud ja

tal oli mõningane kontroll nende üle, ei ole üldse mitte selge, millisena ta ise oma käitumist lapsevanemana nägi. Kuid ükskõik mida ta ka ei arvanud end neil hetkil tegevat, ei olnud selleks ajaks, kui Warren oli kolm aastat vana ja sündinud oli nende õde Roberta, keda kutsuti Bertie'ks, „seda olukorda enam võimalik heastada,“ ütleb Warren, ei talle ega Dorisele. Nende hinged olid juba haiget saanud.

Lapsed ei palunud kunagi isalt abi, ehkki nad teadsid, et isa on ema plahvatustest teadlik. Howard ütles neile vahel: „Ema on sõjakäigul,“ andes väikese vihje sellest, et raevuhoog on nende poole teel, kuid ta ei sekkunud. Tavaliselt toimusid Leila plahvatused Howardi kuuldeulatusest väljaspool ja need ei olnud kunagi tema vastu suunatud. Ehkki isa ei päästnud neid sellest, tähendas Howard neile turvalisust, sest tema läheduses olid nad kaitstud.

Väljaspool seda puhast valget majakest Barkeri avenüül oli Nebraska kaldumas olukorda, kus seadust ei järgitud. Omahas lокkas salaviinaäri kuni Warreni kolmeseks saamiseni.¹⁰⁰ Maapiirkondades olid talunikud valmis mässu alustama, kuna seisid silmitsi hüpoteeklaenu tagasikutsumisega, sest laenu olid tagatud peaaegu et väärtusetu põllumajandusmaaga.¹⁰¹ Viis tuhat talunikku marssis osariigi pealinna Lincolni poole, mille peale paanikasse sattunud seaduselojad võtsid vastu hüpoteeklaenude moratoriumi puudutava seaduse.¹⁰²

Sedamööda, kuidas külmad tuuled 1933. aasta novembris läänes üle kuivaks kõrbenud liivakivimägede tuiskasid, keerutasid need üles tohutuid tolmutööriseid mustadesse pilvetornidesse, mis kihutasid ida suunas kuni New Yorgini välja, nagu klipperid, ligi 100 kilomeetrit tunnis. Ajaleht New York Times võrdles seda Krakatau vulkaanipurskega*. Tolmutormide ajastu oli alanud.¹⁰³

Keset 20. sajandi kõige hullemat põuda pühkis Leila igal hommikul verandalt punast tolmu. Warreni neljandal sünnipäeval kattus Buffettite majaesine veranda roostekarva tolmuga ning tuul lennutas peolaualt minema pabertaldrikud ja salvrätid.¹⁰⁴

Koos tolmuga tulid ka erakordselt kuumad aastad. 1934. aasta suvel küündis termomeetrinäit Omahas ligi 48 kraadini. Pärast päevade pikkust otsimist leidis üks Nebraska talunik oma lehma eemalasetsevalt heinamaalt maapinda tekkinud lõhest; lehm oli sinna maa pragunemise tõttu lõksu jäänud.¹⁰⁵ Inimesed magasid oma tagaaias, telkisid Central High Schooli territooriumil ja Omaha Joslyni kunstimuuseumi rohelistel murul, et mitte küpseda oma praeahjuks muutunud kodudes. Warren püüdis edutult magada oma voodis niisutatud linade vahel, kuid mitte miski ei suutnud jahutada tema teisel korrusel asunud toa kuuma õhku.

* Indoneesiale kuuluval vulkaanilisel saarel Krakataul 1883. aastal toimunud vulkaanipurset teati terves maailmas. (Tõlkija märkus)

1934. aasta rekordilise põua ja kuumusega¹⁰⁶ koos saabusid ka miljonid rändtirtsud, et kugistada nahka kuivanud mais ja nisu ning jätta maha üksnes tüükad.¹⁰⁷ Leila isa John Stahl elas tol aastal üle insuldi ja kui Warren külastas West Pointis oma vana-isa, kuulis ta taustal aplate tirtsude põrinat. Äärmuslikel juhtudel panid nad nahka aiapostid, nõõril rippuva pesu ja lõpuks ka üksteist, kogunedes traktorimootoritesse ja moodustades õhus nii tihedaid tirtsupilvi, et ei lasknud autodel sõita.¹⁰⁸

Tegelikult tõi 1930. aastate algus kaasa palju teisigi asju, mille pärast hirmu tunda – lisaks hirmule endale.¹⁰⁹ Majandus halvenes. Ajastu kurikuulsaimate gängsterite – Al Capone'i, John Dillingeri ja Baby Face Nelsoni – jäljendajad rüüstasid Kesk-Läänt, juba niigi hingevaakuvaid panku röövides.¹¹⁰ Lapsevanemad muretsesid tolmutormidest liikvele läinud kotipoiste* ja mustlaste pärast, kes läbi linna liikusid. Aeg-ajalt ette tulev „hullu koera“ marutaudihiirm pani lapsed kodudesse karantiini. Avalikud ujulad panid lastehalvatuse – poliomüeliidi – kartuses suveks ukсед kinni.¹¹¹ Ent Nebraska osariigi elanikud õppisid maast madalast reageerima õnnetustele hambad-ristis optimismiga. Kolm väikest Buffettit käisid koolis, mängisid sõpradega ja jooksid koos kümnete teiste lastega ringi seltskondlikel piknikel, kuhu nende isad olid ligi 40-kraadisest kuumusest hoolimata saabunud ülikondades ja emad kleitides-sukkades.

Paljude nende naabrite elu võis nüüd olla raskem, sest nende elustandard oli langenud, kuid Howard, toidukaupmehe poeg, oli tõstnud oma perekonna mugavale kõrgema keskklassi tasemele. „Tegime stabiilseid edusamme isegi nendel rasketel aegadel,“ on ta meenutanud, „äärmiselt tagasihoidlikul moel.“ Ta oli perekonna tagasihoidlikkuse osas tagasihoidlik. Sellal kui viiskümmend meest seisis järjekorras, et saada endale 17-dollarise nädalapalgaga töö oranži Buffett & Son kaubaveoki juhina, oli Howardi otsusekindlus jätkata ustele koputamist taganud edu tema maakleriette võtte Buffett & Co.¹¹² 1935. aastal toimunud mässude ja trammidele tehtud vägivaldsete rünnakute tõttu kehtis Omahas lühiajaliselt sõjaseisukord, kuid Howard ostis endale uhiuue Buicki. Ta asus vabariiklaste ridades aktiivselt osalema kohalikus poliitikaelus. Seitsme aasta vanuselt hakkas Doris, kes oli alati oma isa jumaldanud, pidama plaani koostada isa elulugu ja kirjutas ühe oma märkmiku peale „Howard Buffett, riigimees“.¹¹³ Aasta hiljem, elades ikka veel suure majanduslanguse varjus, ehitas Howard perele Omaha äärelinna Dundeesse palju suurema kahekorruselise punastest tellistest Tudori stiilis maja.¹¹⁴

Sellal kui pere valmistus kolima, sai Leila teate, et tema vend Marion, kellest oli vahepeal saanud edukas jurist New Yorgis, oli 37 aasta vanuses haigestunud vähki ja

* 1930. aastate korduvad tolmutormid (Dust Bowl) põhjustasid ökoloogilise ja majandusliku katastroofi Ameerika Ühendriikide ja Kanada preeriates: Suure tasandiku põllumajanduspiirkondades. Katastroofiline erosioon oli põhjustatud valedest põllumajanduslikest võtetest. (Toimetaja märkus)

tervenemislootust ei olnud. „Mu onu Marion oli mu ema perekonna au ja uhkus,“ ütles Buffett. Ühtlasi oli ta perekonna peamine lootus perekonna nime edasikandjana ja ainsa hullumeelsusest puutumatusena.¹¹⁵ Tema surm sama aasta novembris lastetuna muserdas perekonda. Järgmine halb uudis saabus siis, kui Leila isal John Stahlil oli tol aastal veel üks insult, ning sel korral olid tagajärjed laastavad. Leila õde Bernice, kes isa eest kodus hoolt kandis, näis üha rohkem masendusse langevat. Leila kooliõpetajast õde Edie, kes oli neist kõige kenam ja seiklushimulisem, oli andnud vande mitte abielluda enne, kui saab 30 aastaseks või kuni Bernice abiellub. Kuid Leila, kes oli nutikas ja kõigest sellest teadlik, keeldus jäämast oma perekonna hädade kammitsaisse. Tal oli kindel kava sellest iga hinnaga pääseda; ta oli võtnud nõuks luua endale normaalne elu normaalses perekonnas.¹¹⁶ Ta jätkas kolimisplaanide tegemist ja ostis uut mööblit. Suure hüppena elukvaliteedis sai Leila nüüd endale lubada majapidajanna Ethel Crumpi palkamist poole kohaga.

Olles nüüd jõukamat sorti perekonna kogenud pereema, lõi Leila palju elutervema suhte oma noorima lapse Bertiega, sest raevuhoogude intervallid venisid pikemaks. Bertie teadis, et ta emal oli äkiline iseloom, kuid ütles, et tundis end alati armastatuna. Kuid Warren ja Doris ei tundnud seda kunagi. Ja Leila ilmselge armastus Bertie vastu ei vähendanud neid valdavat väärtusetuse tunnet.¹¹⁷

Ehkki Buffettite uus maja oli märk nende jõukuse kasvust, ostis Leila lastele alati odavaid, praktilisi ja kiiresti ununevaid kingitusi, allahinnatud riideid, mida ei olnud võimalik ümber vahetada, ja tarbekaupu – mitte midagi sellist, mis sobiks lapse fantaasia vajadustega. Warrenil oli üksainus 1 : 87 suuruses rongikomplekt ja ta ihkas suuremat versiooni, sellist, mida ta oli näinud kesklinnas asuvas Brandeisi kaubamajas ning millel oli mitu mootorit ning mis pööras ja keeras, sõites mööda vilkuvatest tuledest ja signaalmärkidest, tõustes lumiste mäetippude kohale ja laskudes tunnelitesse, kihutades mööda väikestest küladest ja haihtudes männimetsadesse. Kuid lähim, mida ta säärase rongikomplekti omamisele teha sai, oli osta kataloog, milles oli sellise rongi pilt.

„Kui oled väike laps ja sul on üks väike ovaalne rongirööbaste rada, siis oli sellise rongi vaatamine täiesti uskumatu elamus. Nii sa siis maksidki rõõmuga ühe kümnesendise sellise rongikataloogi eest ning istusid selle ees ja muudkui unistasid.“

Introvertse lapsena võis Warren istuda oma rongimudelikataloogi taga tundide kaupa. Vahel oli tal koolieelikuna aga kombeks „peita end“, nagu ta ise ütles, oma sõbra Jack Frosti koju; ta nimelt oli lapselikult armunud Jacki lahkesse emasse Hazelisse. Aja möödudes kujunes tal välja harjumus veeta palju aega naabrite või sugulaste kodudes.¹¹⁸ Tema lemmiksugulane oli ta isa õde Alice, pikka kasvu naine, kes oli jäänud vallaliseks ja elas kodus oma isaga ning õpetas kodundust. Hellitades Warrenit oma soojusega, näitas ta üles huvi kõigi tema tegevuste vastu ja proovis teda igati motiveerida.

Selleks ajaks kui Warren lasteaeda läks,¹¹⁹ olid tema hovid ja huvid seotud arvudega. Umbes kuueaastaselt tekkis tal suur huvi aja ülitäpse, sekundilise täpsusega mõõtmise vastu ja ta tahtis meeleheitlikult endale stopperit saada. Alice oli ettenägelik ega jätnud niivõrd tähtsat kingitust lisatingimustega sidumata. „Ta oli minu järele hull,“ ütleb Buffett, „kuid sellegipoolest lisas ta paar lisatingimust. Pidin sööma sparglit või midagi muud sellesarnast. See oli asi, mis mind motiveeris. Ja lõpuks sain preemiaks stopperi.“

Warrenil oli tavaks võtta stopper ja kutsuda õed endaga nende ühisesse vannituppa vaatama tema leiutatud uut mängu.¹²⁰ Ta täitis vanni veega ja võttis oma klaaskuulid. Igal klaaskuulil oli oma nimi. Ta pani need ritta vanni lamedale servale. Seejärel vajutas ta stopperi kuulide vette lükkamise hetkel tööle. Kuulid kiirustasid võidu mööda portselanvanni kallakut alla, kokku põrgates kõlksatades ning veepiirile jõudes üles hüpates. Klaaskuulid jahtisid üksteist, kihutades stopperi suunas. Kui esimene sihtkohta jõudis, lõi Warren stopperi kinni ja kuulutas välja võitja. Warreni õed jälgisid, kuidas vend üha uuesti ja uuesti klaaskuule võistleva sättis, püüdes üha kiiremaid aegu välja mõõta. Kuulid ei väsinud iial, stopper ei eksinud kunagi ja – erinevalt oma publikust – ei näinud Warren kunagi tüdivat sellest üha korduvast tegevusest.

Warren mõtles lakkamatult arvudest ja seda kõikjal, isegi kirikus. Talle meeldisid jutlused, ülejäänud osa teenistusest oli talle igav; aja veetmiseks arvutas ta välja kirikulaulude heliloojate eluead lauluraamatusse märgitud sünni- ja surmakuupäevade alusel. Tema arvates pidid usklikud oma usust ka mingit kasu saama. Ta eeldas, et kirikulaulude loojad elavad keskmisest kauem. Keskmisest kauem elamine näis talle tähtis eesmärk olevat. Kuid ta avastas, et vagadus ei parandanud eluiga mitte karvavõrdki. Kuna tal puudus igasugune isiklik kogemus jumala armust, hakkas ta religiooni skeptiliselt suhtuma.

Vanniralli ja teave, mis ta oli suutnud koguda kirikulaulude autorite kohta, olid talle veel midagi õpetanud, midagi väärtuslikku. Ta õppis šansse välja arvutama. Warren vaatas enda ümber. Šansside väljaarvutamise võimalused olid kõikjal. Tähtis oli koguda teavet, nii palju teavet kui vähegi võimalik.